

Wass Albert: A magyar Szent Korona

Második Szilveszter pápának különös álma volt egy éjszaka. Álmában egy angyal jelent meg előtte, és ezeket mondta: – Sok évszázaddal ezelőtt egyik elődöd mezítláb lépett ki Róma kapuján, hogy kegyelmet kérjen Attilától, hunok királyától a város számára. A hatalmas Attila meghallgatta elődöd kérését, és békésen vonult el Róma falai alól. Most ennek az Attilának egyik utóda, magyarok uralkodója, Géza fia István fordul kéréssel hozzád. Királyi koronát kíván magának, és népe számára apostoli áldást.

Teljesítsd kívánságát, Szilveszter, mert ha teljesíted, a kereszténység pajzsává válnak a magyarok, s kardjuk az egyház kardja lesz. Több áldozatot hoznak és ezerszer többet szenvednek majd a keresztény hitért ezek a magyarok, mint a világ összes népei együttvéve!

S lám, alig telt el néhány hét a különös álom után, amikor a magyarok földjéről megérkezett Rómába Asztrik érsek, királyhoz illő kísérettel és gazdag ajándékokkal, és királyi koronát kért István névre keresztelt Géza fia Vajk magyar fejedelem számára.

Szilveszter pápa nagy örömmel fogadta magyarok küldöttjét, és levél kíséretében küldte meg apostoli áldását és a királyi koronát. Így szólt a levél: „Szilveszter pápa, Isten szolgálja, áldását küldi magyarok uralkodójának!” „A felséges Isten és a szent apostolok által ránk ruházott hatalmunknál fogva engedélyezzük, küldjük és adományozzuk áldásunkkal együtt mindazt, amit tőlünk kértél. A királyi koronát az apostoli királyi címmel együtt, érsekséget Esztergom székhellyel és a többi püspökségeket.” „Mindezek

felül apostoli hatalmunknál fogva engedélyezzük és kívánjuk, hogy úgy te magad, mint minden jogos utódod, bárki legyen is az, maga előtt hordassa a keresztet mint apostoli jelvényt. Te és utódaid, ahogy apostoli királyokhoz illik, magatok döntsetek, ítéletek és rendelkezetek mihelyettünk minden egyházi dologban úgy a jelenben, mint a jövőben országotok földjén.” „Róma, az Úrnak ezredik esztendejében, március hónapjának huszonhetedik napján.”

szer annyi tejet adtak, mint azelőtt. A juhok három bárányt hoztak a világra, és legelők, kaszálók, szántóföldek, gyümölcsösök termése megtízszereződött. A csodák láttára letérdelt a nép mindenütt az út mentén, amerre csak a Szent Korona elhaladt, és minden nép a maga nyelvén áldotta az Urat, Róma városától magyarok földjéig.

(forrás: Alföldi Napló 2008. május 23.)

Ahogy a Szent Korona megkezdte útját Rómából a magyarok földjére, mennybéli angyalok serege kíserte magosan az égen, elterelve útjából a fellegeket, szeleket, viharokat és árvizeket. Ahol a koronát vivő kis csoport elhaladt, virágok nyíltak ki hirtelen az út mindkét szélén, még a magos hegyi hágókon is, ahol hó lepte a földet.

Sok egyéb csoda is kísérte útját. Az út mentén lakozó népek tehenei két-

Imádság

Áldott Szent István, Istennek szolgálja,
Krisztus hitének igaz plántálója,
Bálványozásnak eltávoztatója
És elrontója!

Irgalmas Isten kegyes jóvoltodból
Adaték nekünk magas
mennyszágból,
Utat, hogy lelnék gonosz
pogányságból,
Régi vakságból.

Jobbokra kérünk, amely ma is épen,
Légy közbenjárónk Szent Király az
égben,
Hogy áldás legyen a magyar
nemzeten,
Adja meg az Isten.

Jóságos Jobbod nyújtsd ki reánk,
kérünk,
Szent koronáddal új ezeret érünk,
Hogyha keresztet, s imádságod
vélünk,
Régi vezérünk.

Goretti Szent Mária

Goretti Mária az anconai Corinaldóban született, 1890. október 16-án. Szüleinek volt néhány hold földjük Corinaldóban, de ebből a család nem tudott megélni. Elköltöztek hát, és Nettunótól 11 kilométerre, Ferriere di Concában egy özvegy emberrel, Serenellivel és ennek fiával közösen béreltek egy kisebb birtokot. A vidék azonban mocsaras volt, és alig telt el egy év, Mária édesapját elvitte a málária. A hatgyermekes özvegy nem tehetett egyebet, ott maradt, és továbbra is fenntartotta a bérletet. Mária volt a testvérek közül a legidősebb, ő segített neki a legtöbbet. Ellátta a háztartást, és vigyázott a kicsikre, amikor édesanyja a nagyobbakkal kinn dolgozott a mezőn. A részeges Serenellinek és a fiának is ő volt kénytelen főzni.

Ez a fiú, akit Alessandrónak hívtak, először szép szóval próbálta megnyerni magának Máriát. Amikor ez nem sikerült, kétszer is megkísérelte, hogy erőszakhoz folyamodjon, de Mária ereje végső megfeszítésével kiszabadította magát a keze közül. A következő hét szorongásban és félelemben telt Mária számára. Kérte édesanyját, ne hagyja soha magára, de az nem vette komolyan a dolgot, és megszidta érte. Mária nem tudta, hogyan magyarázza el a helyzetet az édesanyjának, mert Alessandro megesküdtött, hogy ha csak egyetlen szóval is elárulja, megöli. Serenelli és Mária édesanyja közt amúgy is feszült volt a viszony, s Mária nem akarta édesanyja helyzetét tovább nehezíteni. Hallgatott hát, de annál többet imádkozott – mennyei édesanyja segítségét kérve. Már nem volt gyermek, tudta, miről van szó.

Így érkezett el 1902. július ötödike. Szombat volt. Az idő dél felé járt, és Mária egyedül volt otthon. Alessandro megtámadta. Amikor nem akart vele bemenni a hálószobába, a fiú megragadta, szájára tapasztotta a kezét, és bevonszolta a maga hálófülkéjébe. Mária kapálódzott, és egyre ismételte: „Nem, nem, az bűn, Alessandro,

elkárhozol érte!” Amikor Alessandro látta, hogy nem bír vele, fölkapott egy éles, hegyes kést, és szúrni kezdte. Tizennégy mély sebet ejtett Márián. Végül felfigyeltek a szomszédok, és oda-siettek.

Ez csak a kiteljesedése, a koronája volt Mária fiatal életének. Hogy azt tudta gyilkosa keze közt mondani: inkább meghal, semmint súlyos bűnt kövessen el, nem volt előzmény nélkül. Nem sokkal előbb így beszélt: „Mama, inkább öljenek meg, mint úgy beszéljek” (tudniillik ahogy előzőleg a kútnál az egyik szomszéd lányt hallotta beszélni). Épp öt héttel korábban volt Mária elsőáldozó. S aznap reggel, amikor Alessandro megtámadta, még örömmel újságolta barátnőjének, Teréznek: „Holnap megyünk Campomortóba – alig várom a szentáldozást!” Az édesanyja pedig azt mondhatta róla: „Mária mindig, mindig, mindig engedelmeskedett nekem!”

Alessandro Serenelli később maga is tanúsította, hogy esős napokon vagy amikor kevesebb volt a munka, s akadt egy-egy szabad órája, mindig a rózsafüzért látta Mária kezében. Barátnője, Teréz pedig így nyilatkozott: „Lehetett látni, hogy olyan lány volt, aki különösképpen vonzódott a Megváltóhoz”.

A szentáldozás és az utolsó hetekben átélt sok szorongás kiteljesítették kegyelmi életét, és megérlelték a vértanúságra. Hogy miként gondolkodott, és a szíve mélyén mi rejlett, azt megmutatta életének utolsó huszonnégy órája:

Amilyen gyorsan csak lehetett, beszállították a nettunói kórházba, és kétórás műtétrel próbálták megmenteni. Mária mindvégig öntudatánál volt, s egyre csak Jézust és Máriát szölgattá. Amikor kérdezték, megbocsát-e gyilkosának, ezt válaszolta: „Megbocsátok, és az égben imádkozni fogok a megtéréséért. Jézus kedvéért, aki a kereszten megbocsátott a bűnbánó latornak, azt akarom, hogy ő is ott legyen a közelemben a paradicsomban.”

Seblázában újra meg újra átélte az Alessandróval vívott küzdelmet. Lelkülete egészen feltárult, a szavai tudatalattija mélységeiből törtek fel. Egyre csak azt kiabálta: „Ne tedd Alessandro, mert bűn, és elkárhozol miatta!”

Másnap, 1902. július 6-án, vasárnap Mária meghalt. A szocialista városi tanács csináltatott neki koporsót.

Alessandro Serenellit 30 évi kényszermunkára ítélték. Az első éveket megkeményedett szívvel töltötte el, a bánatnak semmi jelét nem adta. Aztán egy éjszaka megjelent neki álmában Mária. Virágot szedett, és odanyújtotta neki. Ettől teljesen megváltozott – fogolytársai példát vehettek róla. 26 év börtön után 1928 karácsonyán hazaengedték. Első útja Mária édesanyjához vezetett, mert bocsánatot akart kérni. Ennek jegyében karácsony este bekopogott Corinaldóban a plébániára, ahol Mária édesanyja házvezetőnő volt. Ezt a választ kapta: „Ha Isten megbocsátott neked, én hogy ne bocsátanék meg?” És a karácsonyi misén együtt vették magukhoz az Úr szent testét, aki mindenkinek mindent megbocsát.

Huszonkét évvel később, 1950. június 24-én XII. Pius pápa szentté avatta Máriát. Először fordult elő az Egyház történetében, hogy az ünnepre félmilliónál is több ember gyűlt össze a Szent Péter téren. S az is először fordult elő, hogy egy édesanya megérte és jelen lehetett gyermeke szentté avatásán.

(Forrás: A szentek élete)

Borián Tibor aranymiséje

2008. június 22.

Csodálatra méltó és rendkívüli életpálya ötvenedik évfordulójának megünneplésére, egyben hálaadó szentmisére gyűltünk össze templomunkban. A Gyula atya által a historia domusban talált bejegyzés szerint Tibor atya itt mutatta be első miséjét, ahol családjával együtt egyházközségi tag volt. 8 évi Padányi-gimnáziumi igazgatósága alatt rendszeresen, de azóta is, ha csak teheti, misét tart nálunk, így joggal érezhettük mindnyájan, hogy hazajött.

Az ötvenes években, olyan korban válaszolt Isten hívására, amikor a válásukat gyakorlókat is üldözték, akkor választotta a szerzetesi hivatást, amikor a szerzetesrendeket feloszlatták, és miközben tanárnak készült, az iskolákat államosították, a hitoktatást száműzték az oktatási intézményekből.

Tibor atya mindezek ellenére rendíthetetlen maradt döntéseiben. Amint azt a szentbeszédében is vallotta, nem szabad bizonytalanságban élni. Sohasem ismerte a „talánt”, ő a határozott „igen” mellett állt ki szilárdan. Csakis így lehet ugyanis tisztességben, becsületben helyállni. A

piarista rend mellett döntött, mert a tanító, a gyermekeket magához közel engedő Krisztus tekintélye állt előtte. Döntése megalapozottságát 46 éves tanári munka és többéves házfőnökség is igazolta. Papi és tanári hivatása iránti hűsége töretlen volt, valahányszor választút elé került. Előljárói döntéseit követve tanított a budapes-

ti, a kecskeméti piarista iskolában, majd 1998-tól nyolc évig a veszprémi Padányi-gimnázium igazgatójává nevezték ki.

Sokrétű munkásságát igazolták a különböző szervezetek nevében köszöntőt mondók: Varga Miklós a piarista öregdiákok nevében, dr. Tarr György a KÉSZ nevében, Debreczenyi János pedig a város nevében.

Megható köszöntőnek voltunk tanúi dr Borián Árpád főorvos részéről, aki szerető családtagként mutatta be Tibor atyát, felvillantva gyermek- és ifjúkori élményeiket, egymásért való kiállásukat, majd felnőttként, papként a család iránti elkötelezett szeretet megnyilvánulásait.

A piarista rend, a család, a kamarakórus, a szervezetek és a mi egyházközségünk is biztosan számíthat Tibor atyára a jövőben is.

Amint az elmúlt 50 évért hálát adtunk Istennek, ugyanúgy kért áldást képviselő-testületünk elnöke további szolgálatához az érsek atyához csatlakozva:

A mindenható Isten áldja meg Tibor atyát, és tartsa meg szolgálatában, erőben és egészségben mindannyiunk örömeire és javára!

Demény Anna

Nem csak gyerekeknek

Kedves Felnőttek!

Bizonyára felkaptátok fejeteket a szokatlan megszólításon, hiszen hosszú évek óta a gyerekeknek írok (vagy legalábbis nekik címezem a titkon felnőtteknek is szánt soraimat) e lap hasábjain. Most mégsem véletlen elírásról van szó! A vakáció vidám kalandokkal zsúfolt hónapjaiban nem hiszem, hogy ifjú olvasóim figyelmére akár csak annyira is számíthatnék, mint eddig. Ám nektek, kedves szülőtársaim, pedagógus kollégáim, és nektek, a felnövekvő generációkért bármilyen formában felelősséget érző és vállaló felnőtteknek nyaralás közben a vízparton vagy a hűs lombok alatt ejtőzve, a hétköznapi teendőkből kiszakadva talán akad egy kis időtök olvasgatni, elmélkedni az alábbi gondolatokon.

A minap Pest felé utazva, hogy elűssem az időt, egy képes magazint lapozgattam. Véletlenül bukkantam rá egy hosszú, fényképekkel illusztrált cikkre, melynek hatása alól azóta sem tudtam szabadulni. A cikk arról a tragikus eseményről számolt be, melyről nyilván mindnyájan értesültetek a televízió, rádió híradásaiból: a közelmúltban egy neves magyarországi középiskolában két tizenhét éves diák szenttelen kegyetlenséggel megölte harmadik társát, hajdani barátjukat. Bevallom, elragadtak az indulatok, amikor a pszichológus, szociológus szakértők, az iskolaigazgató, az osztályfőnök hozzászólásait olvastam, és szinte kiabálva mondtam férjemnek, hogy mit csinálunk mi, felnőtt emberek. Meddig fog ez még így menni, hol a határ, meddig nézzük tehetetlenül és tehetetlenkedve, ölbe tett kézzel, amit a média terrorja (az interneten bárki számára elérhető, lelkiileg súlyosan romboló oldalak, a kereskedelmi csatornák minden elvárható etikai minimumot nélkülöző műsorai, a filmforgalmazók gátlástalanul csak az anyagi szempontokat szem előtt tartó kínálata) és a fogyasztói társadalom be-

tegesen torz szemléletmódja művel a szépre, jóra szánt gyermekeinkkel?! És most is azt kérдем tőletek, tőletek, akik nem háríthatjátok el magatokról a felelősséget – hiszen, ha ezeket a sorokat olvassátok, akkor feltehetően olyan keresztény világnézetű szülők, pedagógusok, olyan erkölcsileg elkötelezett emberek vagytok, akik életük során akár többször is hitet tettek arról, hogy harcolni és küzdeni fogtok gyermekeink testi-lelki fejlődéséért, üdvösségéért –, egyszóval azt kérдем tőletek: hol a megoldás? Miért nem fogunk össze? Miért nem merjük hangsúlyosabban kiáltani, hogy eddig és ne tovább?! A szóban forgó cikkből kiderült, hogy a rettenetes erőszak elkövetői egy internetes szerepjáték lelkes résztvevői voltak, s a játékból kilépni kívánó harmadik osztálytársukat feltehetően így büntették meg. Az elmúlt hónapokban nem ez volt az egyetlen tizenévesek által elkövetett, halálos kimenetelű vagy súlyos sérülésekkel végződött atrocitás, amelyről a média hírt adott, és bizony fiatalkorúak közötti erőszakos cselekményekre, brutalitásra a környékbeli iskolákban is akad példa. Döbbenet tapasztalom lépten-nyomon, hogy a körülöttem élő gyermekek, fiatalok körében általános és mindennapos az egymás problémái, fizikai és lelki szenvedései iránti egyre növekvő érzéketlenség. A napi kommunikációjukat meghatározó SMS-ekben, e-mailekben, és persze az utcán folytatott beszélgetéseikben hétköznapi fordulatá vált a súlyosan trágár beszéd (lányok között éppúgy, mint a fiúknál). Internetes játékaik és kikapcsolódásként nézett filmjeik, kezükbe vett könyveik alaptémája az egyre durvább kegyetlenkedés. A ruházati kereskedések polcain (és nem az extrém ruhákat és kiegészítőket forgalmazó üzletekre, hanem a mindenki által látogatott divatos nagyáruházakra célzok!) a tizenéves korosztálynak kínált termékeken az erőszak és a halál szimbólumait találjuk, és mi

szemet hunyunk, és szó nélkül megvásároljuk, és az otthonunkba fogadjuk mindezt. A szép és igaz életre szánt gyermekeink feketében járnak, és a saját karjukat vagdossák pengével, mert „emósna” lenni is népszerű dolog mostanában.

Nem, sajnos nem arról van szó, kedves olvasóm, hogy túlságosan megöregedtem és konzervatívvá váltam a kamaszkorom óta eltelt évek alatt – hiszen az még csak épp két évtizednyi távolságra van tőlem, jól emlékszem hát mindenre – nem az örök „ezek a mai fiatalok...” szólásmondást kívánom itt hosszasan fejtegetni. Hiszen nem is a gyerekek, a fiatalok elvetemültségéről beszélek, hanem a felelősségről, a sajátomról és a tiédről. Mert nekem is – ahogy a júniusi Regina Krónika vezércikke szerzőjének – Mécs László Vád- és védőbeszéd című költeménye jutott eszembe minderről: *„szétkürtölöm most minden égi tájra, / hogy vannak züllött ifjú emberek, / kikből nem lesz se szent, se honfi hős! / S e fiúkért valaki felelős!”*. Jól tudom én is, és te is jól tudod, mi vagyunk a felelősek, senki más. Mi, szülők, nagyszülők, keresztszülők, óvónők, tanárok, papok, hitoktatók vagyunk a „lelki csőszök”, akiket a költő emleget, nekünk kell megvédenünk az épp csak sarjadó vetést. Ez nehéz és fáradságos munka, ráadásul folyton az árral szemben kell úsznunk – és az árvíz egyre csak örvénylik, egyre nő... de mégis úszni kell, nem hűsölhetünk kint a parton! Vagy úgy gondoljátok, hogy akikre igaz, hogy *„Rothasztó testi-lelki rossz koszokból / nem hámozta ki senki kincsiüket...”*, azokra majd támaszkodhatok, számíthatok idős korotokban, azok majd segítő kezét nyújtanak felétek, ha ti lesztek a gyöngék, rászoruló és kiszolgáltatottak?! Olyan emberekre akarjátok rábízni a jövőtöket, unokáitok, dédunokáitok nevelését, akiknek a költővel szólva: *„sokszor volt lelkük s hátuk alja véres”?!*

Hogy is írja Mécs László? *„E fiúknak nem volt gyerekszobájuk, / hol mese-forrást rejtnek a zsaluk [...] Az ételükben ember-jóság-izzel / nem találkoztak [...] Csak ezt hallották mindég: »te*

gazember«, / s ha többen voltak, akkor: »csöcselék« [...] Nem tudnak semmit ők a Bibliáról / s hogy van Madách, Faust, lélek-asztagok!»

Ugye, mindnyájan találva érezhetjük magunkat? Szülők, nagyszülők, keresztszülők, ne válasszátok a kényelmesebb megoldást! Ne telefont vegyetek a gyerekeknek, hogy mindig elérhető legyen, hanem ti legyetek mindig elérhetőek számukra – legyen rájuk elég időtök, hogy elérhessétek a szívüket! Ne legyetek restek legalább néha belepillantani, milyen internetes oldalakat látogatnak, milyen számítógépes játékokat játszanak, milyen könyveket olvasnak csemetéitek, és ha nem jó irányba haladnak, tudjatok nekik alternatívákat ajánlani! Néha nézéztek meg velük az általuk választott mozi- vagy tévéfilmet, és szánjátok rá az estét, hogy megvitassátok róla gondolataitokat! Hiszen önmagában a tiltás nem segít, sőt...! Még ha nagy is az ellenállás, igenis próbáljátok, ha nem is rögtön megszerettetni, de legalább megismertetni velük a komolyzene, a színház, a festészet, szobrászat, az igényes szépirodalom világát! Pedagógus kollégák, legyetek naprakészek a korszerű pedagógiai, pszichológiai szakirodalomban, vegyétek komolyan a továbbképzéseket, hogy segíteni tudjatok a fiataloknak és szüleiknek is, ha hozzátok fordulnak! A kötelező iskolai média- és drámaórákat ne a magyar irodalom vagy a történelem tantárgybeli elmaradások pótlására használjátok, hanem tanítsátok meg gyermekeinket okosan, felelősen és kritikusan szemlélni a média világát, tanítsátok meg nekik, mire való valójában az internet, és hogy lehet az információkat okosan használni, játékokon keresztül adjatok nekik útmutatót konfliktusaik kezeléséhez! Tartssátok olyan órákat – nem kell mindig, hiszen emberek vagyunk, de legalább olykor-olykor –, amivel lenyűgözték a gyerekeket, amikkel felkeltitek kíváncsiságukat a tudományok, művészetek iránt! Az osztálykirándulások ne plázalátogatásban tetőző ivászatok legyenek, hanem a szűkebb és tágabb környezetünk, természeti és nemze-

ti értékeink megismerését célzó túrák – természetesen ettől még nem kell nélkülözniük a felszabadultságot, vidámságot! Szülők, legyen erőtök nemet mondani, még akkor is, ha újra és újra azt halljátok, hogy „bezzeg a többieknek már van...”, „bezzeg a többieknek megengedik...”! Nagyszülők, meséljétek a fiataloknak a családjukról, magatokról, régi szokásokról, hagyományokról, hogy megismerhesék a gyökereiket! És tegyetek eléjük az asztalra finom, házi ízeket, hogy a gyorséttermeken felnövő nemzedék is megismerhesse az étkezés és az ivás kultúráját is! Az egyházközösségek is rengeteget tehetnek fiataljainkért (sok jó példát látok magam körül, de sosem elég belőle): a vidám, érdekes, korosztályukra szabott programokkal működő hittanos csoportok, a valóban a gyerekek nyelvén szóló diákmissziók, játszóházak, nyári táborok mindmind igazi menedékek, kapaszkodók csemetéink számára ebben a kifordult világban. Persze, akinek nem inge, az ne vegye magára, de vagyunk még néhányan, akiknek gyarapítanunk kell szellemi és lelki értékeinket, és engednünk, hogy a ránk bízott fiatalok újra és újra megmártózhassanak lényünkben, hogy ne az legyen életük vezérelve, amit Mécs László így fogalmazott meg: „Kinél szurony s arany van: az erős!”

A minap hároméves kisfiam csúnya szavakat kiabált, és ezért megszidtam, mire a bátyja elgondolkodva jegyezte meg, hogy legalább majd a kicsi nem jár úgy, mint ő, amikor bekerült az iskolába, és a többiek csak nevettek rajta, mert nem értette a káromkodásaikban használt kifejezéseket, hiszen ilyen téren komoly hiányosságok voltak a neveltetésében, s ezek pótlásával így – családi támogatás nélkül – önmagának kellett, némi kortársi segítséggel megbirkóznia. Ez a kis történet azt a szomorú ténytet jelezte számomra, hogy egyedül egyetlen család sem képes már szembeszállni a „rothasztó testi-lelki koszokkal”, hiszen nem elszigetelt közösségekben élünk, nem tudjuk kizárni a külvilág hatásait, így pedig még nagyobb a rajtunk lévő teher,

hiszen egymás gyermekeiért is felelősek vagyunk. Ezért aztán bocsáss meg, kedves felnőtt olvasóm, ha felkavartam a tikkasztó nyári melegben szunnyadó lelked nyugalmát! Bevallom, épp ez volt a célom: felrázni, megdöbenteni téged, mert egyedül én sem boldogulok a rám bízottakkal. Ezért szólok:

Fogjunk össze! Segítsetek!

Péti Mária

Egyperces elmélkedések

Új Ádám

A bűn állapotából másként néz ki a világ. Ádám és Éva ráébredtek meztlenségükre. Most már van takargatnivalójuk Isten előtt.

Jézust levetkőztetik, és szétosztják ruháit. Hóhérainak van okuk ruháival takarózni. Ő pedig úgy tér vissza Atyjához, ahogy Mária méhéből az emberi létbe szakadt. Ahogyan Ádám kezdte az emberiség paradicsomi életét: ártatlan-meztelenül.

Így merülünk mi is keresztény életünkbe. S amikor szaporodnak lázongásaink, Jézus ruháival takarozunk. Ám mielőtt átvonulnánk az időn, le kell vetnünk azokat, hogy őt magát, a ruháitól megfosztottat, a lepleit sírjában hagyót ölthessük magunkra. Ekkor születik meg – vagy támad fel – bennünk is az új Ádám.

Küszöbök

Magas üdvtörténeti küszöbökön bukácsozol az ember Istenig. Nem látni, mi van a küszöbökön túl. A tudomány nem jut át rajtuk. Csak hittel lehet ekkorát lépni. Ilyen küszöb-élmény Ábrahám indulása a bizonytalanba, vagy Mózes átkelése a Vörös-tengeren. Küszöb-élmény Mária igenje, Jézus keresztje, Saul damaszkuszi útja. Hitünk legmagasabb küszöbe a Jézus sírját záró kő. Amikor ez bennünk elmozdul, belépünk személyes üdvtörténetünkbe. Innen már Krisztus emel át saját küszöbünkön, a halálból az életbe.

Koncert a „javítócsarnokban”

A Schola Regina lengyelországi élményei

2008. május 28-án, egy szerdai napon hajnali öt órakor indult az autóbusz Veszprémből egy kis csapat friss és lelkes Schola Regina-s kórustaggal, akik fél éjszakájukat csomagolási lázban töltötték, így hajnalig bele sem melegedtek még az alvásba.

Budapesten csatlakoztak hozzánk a Magyarországon élő lengyelekből álló Szent Kinga kórus szintén friss és lelkes tagjai vezetőjükkel, Rostetter Szilveszterrel együtt – buszunk így megtelt, és innentől fogva két nyelven beszélt.

Úti célunk Barczewo, ahol Feliks Nowowiejskinek (1877–1946), a lengyelek nagy nemzeti zeneszerzőjének – e város szülöttének – az emlékére rendeztek egyházzenei kórusfesztivált.

Barczewo Varsónál is jóval északabbra fekszik, a hozzá legközelebb eső nagyváros Olsztyn. Egy nap alatt nem is érhattünk volna célba, így az első éjszakára Varsó közelében, Pułtuszkban kaptunk szállást.

Pułtuszkba jóval éjfél után érkeztünk. Itt egy mesebeli várkastély lovagterme elevenedett meg előttünk – szépen megterített asztalok, vacsora, kiszolgálószemélyzet, gyertyafényes hangulatú félhomály. Ez a vár bizonyára mély álomba merült valamikor réges-régen, és minden éjszaka egyszer feléled, s aki éppen akkor arra jár, vacsorát kap...

Hajnal felé sikerült elfoglalnunk szállásunkat, s ismét nem volt időnk belemegedni az alvásba, mert korán reggel már indultunk is tovább.

Délutánra Barczewóban voltunk. A fesztivál egy közös nyitőünnepséggel kezdődött, amelynek keretében a részt vevő kórusok együtt végigvonultak a városon. Nowowiejski szülőházánál a zeneszerző fia szólt hozzánk – néhány mondatban magyarul is! Ezután jelképes kenyérosztás következett, majd az összes kórus együtt elénekelt egy Nowowiejski-kórusművet, természetesen

lengyelül. (A szövegét egész úton szorgalmasan gyakoroltuk...)

Este a Szent Anna-templomban, a fesztivál fő helyszínén az Olsztyni Feliks Nowowiejski Filharmonikus Zenekar hangversenyét hallgattuk – volt, aki ébren, volt, aki félálomban...

Pénteken volt az igazi fesztiválnap. Délelőtt „bemelegítésképpen” egy Łęgajnach nevű kisebb település templomában énekeltünk – a helyi iskolás gyerekeknek.

Délben kezdődött a Szent Anna-templomban a minősítő fesztiválkoncert, ahol egy borzasztóan félelmetes zsűri hallgatott minket vájt fülekkel.

Miután ezt túléltük, pihenésképpen még Olsztynben is adtunk egy koncertet, a Szent Kinga kórusral és egy egzotikus szingapúri ifjúsági kórusral együtt.

Este „buli” volt: tábortűz, grillezett hurkaféleségek, üdítő, sör, meg valamiféle zene. Bár a Mazuri-tavakból utazásunk során nem sokat láttunk, ezen az estén nagy bőségben találkozhattunk a bennük termő szünyogokkal.

Programunk szombat délelőttre valamiféle „javítócsarnokbeli” szereplést

rejtegetett a számunkra. Nem tudtuk elképzelni, mi állhat e talányos kifejezés mögött, mígnem aznap reggelre világossá vált: a fiatalokúak börtönének a tornaterméről van szó. Itt körülbelül harmincöt 14–21 év közötti kamasz srác hallgatott minket, akikről ránézésre egyáltalán nem is gondolná az ember, hogy túl vannak már valamilyen súlyos bűncselekményen. Az egész fesztivál legizgalmasabb feladatának ígérkezett ezeknek a fiúknak egyházzenet énekelni. Itt nem volt zsűri, sokkal oldottabbak lehettünk. Azért énekeltünk, hogy adjunk. Utólag beszélgetve élményeinkről kiderült: többen is értük való imádságként fogtuk fel az éneklést. És amit adtunk, befogadásra talált! Különösen nagy sikert arattak a női kari művek, és a két spirituálé. Legnagyobb lelki élményünk az út során ez a koncert volt.

A sok buszozgatás, próba, koncertezés után szombaton délután végre volt egy kis időnk kirándulni is: néhány óra hosszat gyönyörködhettünk Olsztyn történelmi belvárosában, jellegzetes, vörös téglával borított, apró tornyocskákkal díszített épületeiben, várában, régi utcáiban, templomaiban.

Barczewóba visszatérve szentmisén vettünk részt.

Szombaton este záró gálakoncertre és eredményhirdetésre gyűltünk ösz-

sze a Szent Anna-templomban. Ezen a koncerten minden kórus szerepelt legalább egy kórusművel. Az eredményhirdetés az elején volt. Kórusunk bronz minősítést ért el, az erről szó-

ló oklevelet karvezetőnk, Rostetterné Nagy Rita vette át. Nagyon büszkék lehetünk eredményünkre, hiszen a minősítés szigorú szempontok alapján folyt, és csak profi kórusok előztek

meg bennünket a „ranglétrán”.

A koncert után beültünk a buszba, és ismét irány Puftusk. Hajnali egy óra után érkeztünk fáradtan és éhesen a mesebeli várhoz – amely azonban ekkorra már kihalt volt. Úgy látszik, ezúttal lekéstünk a csodáról. A vacsora elmaradásával megtakarított időt azonban mind alvásra fordíthattuk...

A következő napot és az éjszaka nagy részét is utazással töltöttük. Hétfőn hajnali három óra körül érkeztünk Veszprémbe.

Az együtt töltött öt nap próbatétel is volt számunkra, amely által maradandó közösségi élménnyel gazdagodhattunk. Megtapasztaltuk, hogy tudunk alkalmazkodni egymáshoz, egy szűk buszban hosszú időre összezárva sem veszítjük el a türelmünket, sőt mi több: még jól is érezzük magunkat együtt! Egy ilyen közösséghez tartozni valóban nagy ajándék.

Timár Veronika

Lélek és stílus

A stílus maga az ember, szoktuk gyakorta mondogatni, s valóban e sokat emlegetett mondásban sok igazság van. Jut ez eszembe sokszor, amikor hallom, milyen stílusban ordítanak egymással szóra sem érdemes dolgok miatt az autósok, milyen alpári módon beszélnek egymással a fiatalok, miket hallok a tévében egyes politikusok szájából, s ez a hangnem már az írott sajtóban és az irodalomban is észrevétlenül elburjánzik. A látszat kedvéért a tévéműsorokban kisípolják a kritikus szavakat, lassan ott tartunk, hogy az egész életünk egy folyamatos sípolás lehetne.

Jól mutatja a jelenség közállapotainkat, indulatainkat; hogy legszívesebben belerúgnánk az előttünk cammogó autósba, hogy letaposnánk a másikat, a sikeresebb embert, hogy a földgolyóról is leradíroznánk az ellenfelet, a más véleményt megfogalmazót. S ha ezen nem változtatunk, akkor ennek bekövetkezte már csak idő kérdése. A csúnya beszéd meg a káromkodás kéz

a kézben járnak, bár szerintem a káromkodás egy fokkal még rosszabb, hiszen abban többnyire Isten szidalmazása is benne foglaltatik, ami már a bűn kategóriája. Ezért aztán a trágár beszéd is nagyon csúnya, elítélendő és rossz neveltetésre utaló közönséges dolog. Nem is tudom megszokni, elfogadni, még ha a legnépszerűbb, legismertebb embertől jön is. Már csak azért sem, mivel nálunk otthon ez ismeretlen volt; sem apám, sem nagyapám soha nem káromkodott sem a gyerekek előtt, sem felnőtt-társaságban; a legindulatosabban is legfeljebb a „fenét” emlegették.

Legutóbb a televízióban ragadtatta magát egy kormánypárti politikus olyan nyomdafestéket nem tűrő szavakra, amelyek hallatán a tévé kávéja is bepirosodott. Igaz, utóbb elnézést kért miatta, ami rendben is van, csak hát akárhogy is nézzük, fény derült „cizellált” lelkületére, s mindössze annyi történik, hogy a jövőben óvatossabb lesz a kamerák előtt. Az írás-

tudók felelőssége ebből a szempontból is igen nagy. A szó elszáll, az írás pedig megmarad, szokta mondogatni nagyanyám arra intve, hogy csak olyan dolgot szabad leírni, amiért vállaljuk a felelősséget. Noha manapság ez sem divat, mármint a felelősség vállalása, szinte betegesen menekülnek ettől egyesek. Mondandóm végére kívánkozik Illyés Gyula gondolata: „Az író a nyelv állományának művészi felhasználásával él. Stílusa jellemzi gondolkodásmódját, sőt jellemét is, mivel ez az ő egyéni, sajátos hangja.” Természetesen a fentiek nem csak az írókra vonatkoznak, hanem minden nyilvánosság előtt megszólaló emberre, de persze vonatkozik a társas érintkezésre is.

Nagyon meggondolandó tehát, hogy hogyan fejezzük ki magunkat szóban vagy írásban, mert a stílusunk tükrözi a lelkületünket. De nem ez a legfontosabb, hiszen „viselkedni”, megjátszani magát egy közepesen intelligens ember is képes. Fontosabb törekedni az önuralomra, meg kell változni ösztintén, belül, s ha a lélek lecsendesedik, a stílus magától megváltozik.

-ehm-

„Jót s jól, ebben áll a nagy titok”

Édesapám emlékére, aki egész emberiségével, pedagógiájával engem is elindított és segített sorsfordító időkben pedagógiai pályámon. 2003-ban jelent meg nekrológja az Ajka és vidéke életrajzi lexikonban, majd 2005-ben a „Padrag, anno” címűben.

A nekrológ rövid kivonata:

Németh István katolikus kántortanító, iskolaigazgató (Budapest 1894. december 20 – Veszprém, 1978. november 25.) Németh Nándor és Ughy Mária kilenc gyermekének egyike. A budapesti I. kerületi Állami Tanítóképző Intézetben 1915-ben szerzett tanítói és kántori képesítést. Szolgálatát Németbarnagon kezdte, de pár hét múlva behívták katonának. Leszerelése után 1919-ben pályázattal került Padragra, ahol 1956. augusztus 15-ig, nyugdíjazásáig működött. Az iskolák államosítása után kántori állásáról lemondott, csak tanítással és az egyre bővülő iskola igazgatásával foglalkozott. 1936-ban új tantermet épített, a régi tanítói lakással alakították át. 1942–43-ban megszervezte a nyolcosztályos népiskolát. Közben népművelői munkát is végzett. Ismeretterjesztő előadásokat tartott, színdarabokat rendezett. Az előadások bevételét az iskolai felszerelés és az iskolai könyvtár állományának bővítésére fordította. Neje: Markos Jolán, gyermekei: Emília, pedagógus, és Endre, gépészmérnök.

Hát csak ennyi? Egy szürke, látszólag egy a sok közül pedagógus volt. Ő is végigélte a XX. század minden nehézségét, a két világháborút. Az elsőben mint tartalékos zászlós az olasz frontról küldte haza menyasszonyának tábori lapjait, leveleit. Családi emlékeimben ma is meghatottan olvasgatom a hűséges, tiszta szerelem üzenetét.

A frontról hazatérve Devecserben kellett átélnie a Tanácsköztársaság „dicsőséges” napjait. Akkor Devecser az „ellenforradalmárok”, a fehérek központja volt. Szamuely Tibor verőlegényei példát statuáltak. A főtéren legjobb barátját bitófán végezték ki. Őt pedig feltuszkolták a templomi orgonához, hogy játssza el a „Schneider Fáni” című dalt. Míg odalent folytak a kivégzések, ő az öröklámpa fényénél játszotta a dalt. A verőlegény röhögve biztatta: tovább, tovább! Ő közben a miatyánkot mormolta magában, szinte önkívületben hallotta a vörös katoná gúnyos énekét. Zenész apám ettől fogva örökre kitörölte emlékezetéből ezt a dalt.

Közben a padragi kántortanítói állásra jelentkező kilenc pályázó közül egyhangúlag őt választotta a képviselő-testület. Egy háromszobás kántori lakás várt rá, amely az iskola épületében volt. A három szobából egy nedves, penészes, használhatatlan volt. Ide hozta fiatal feleségét. Itt születtem meg én, 1921-ben, majd Béla, aki pár hónaposan meghalt, és 1928-ban Endre. A mai megszokott összkomfort teljes hiányát a családi élet meghitt melege pótolta. Esténként a tűzhely parázsló fényénél kukoricamorzsolás közben daloltunk, anyám mesélt.

Nekem kedves volt az olajozott padlós, fehérre meszelt egyetlen tanterem. A régi szerkezetű, hosszú, kényelmetlen padosorokban néha a hat osztályban 60-70 tanuló zsúfolódott össze. Délelőtt 8–12-ig, délután 2 és 4 között voltak az órák. A földgömbön, a táblán, a mértékeken, a számológépen, Magyarország és Európa térképein kí-

vül nem volt más szemléltetőeszköz. A sarokban volt még a családi ereklyének számító harmónium. Ennek ellenére, az alig 450 katolikus hívőhöz tartozó tanulók közül számosan végeztek egyetemet, sőt néhányan doktori címet is szereztek.

Mi volt a varázsa ennek a ma már primitívnek vélt iskolának? Mi volt az a közösségi élmény, ami már négyévesen engem is vonzott? Én is, mint a többiek, tarisznyával, benne a palatáblával, hónom alatt a kötelező napi tüzelőfával boldogan léptem be a közös folyosóról a csodák világába. Előkerültek a jól szerkesztett tankönyvek a Fecskeiskoláról, Tabi Jósikáról, Benedek Elek meséi, és mert apám volt a nagy varázsló. Csak most gondolok döbbenet pedagógusi egyéniségére: hogy tudott figyelmet, fegyelmet teremteni ennyi nebuló között! A padokon ott díszelgett a Trianonra emlékeztető „Nem, nem, soha!” jelszó. A tanítást kezdő dalban buzugón énekeltek: „Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában, hiszek Magyarország feltámadásában!”

A délutáni órák a téli hóesésben fejlethetetlenül szépek voltak. Apám a harmóniummal jelt adott, s daloltuk: „Fel, fel vitézek, a csatára...” A falon édesapám szavára megszólaltak a faliképek hősei. A téli korai naplementében apám az ablaknál állva a kavargó hóesésben idézte Petőfi: A puszta, télen örök szép sorait: „Mint kiűzött király országa széléről, / Visszapillant a nap a föld pereméről, / Visszanéz még egyszer / Mérges tekintettel, / S mire elér a szeme a tulsó határra, / Leesik fejről véres koronája.”

Ez volt a döntő pillanat: én is pedagógus akarok lenni!

A kántori rezidenciához tartozott egy gazdasági udvar istállóval, pajtával. Az előbbiben tartottuk tűzifa-járandóságunkat, a pajtában pedig a kántori földről begyűjtött szénát. Miután a pajtát eladtuk, a helyén kis szármolyok sorakoztak a tanulók neveivel. Ősszel, tavasszal otthagytuk az olajozott padlós, levegőtlen tantermet, és hatalmas kertünkben, a diófa alatt tartottuk az órákat. Ősszel a diók kop-

panása, tavasszal a méhek zümmögése közben, a virágzó árvácska és a kakukkfű illatával körülfonva okosodtunk és ábrándoztunk.

Az adventi várakozási időben apám tartotta a rorátékat. 9-10 éves koromban már társaimmal együtt én is bandukoltam. Az asszonyok hosszú sorban előttünk kis lámpással kezükben taposták a havat, a magas dombon épült kis román stílusú templomban meredek grádicson emeltük testünket, lelkünket Isten felé. Apám kezét melengette a kegyetlen hidegben, a beosztott fiúk leheltek lelket a billentyűkbe, és közös kívánság forrásította a szívüket: „Harmatozzatok, égi magasok...!”

A felejthetetlen szentesti pásztorjátékkal apám egyetlen estére Betlehemmé varázsolta a termet. Maga készítette a díszletet, anyám öltöztette az angyalokat. Ma sem értem, hogy fért be annyi ember – hisz e nélkül el sem tudták képzelni a szentestét. A közös öröm, az együtt dobbanó sok szív, az Istengyermek közös várása teremtette meg a csodát. Ezután következett a családunk meghitt karácsonya a nagy karácsonyfával, sok kedves ajándékkal, közös imával és énekléssel. Hamarosan ünnepi harangszó jelezte az éjféli misét. Felhangzott a „Fel nagy öröme...” mellett egy ősi népi dal is: „Az angyalok kara ez időben így szóla: / Pásztorok, keljete, és gyorsan menjete, / Betlehemnek magányában Jézus született. / Pásztortárs, nagy öröm ez, pásztortárs, nagy öröm ez!”

Így teltek-múltak gyermekkorom

felhőtlenül boldog, gondtalan éve. 1931-től hosszú évekig Veszprémben és Győrben tanultam tovább, és csak a szünidő rövid napjait töltöttem otthon. Közben nagyot fordult a világ. Míg apám Klebelsberg jóvoltából új, modern iskolát, pedagóguslakást építtetett, Hitler fasiszta rémuralma betört hazánkba is. Megkezdődött a zsidóüldözés. Hitler hatalmi vágya kirobantotta a második világháborút. Nemzetünket a Trianon által elvesztett területeink visszacsatolásával édesgette magához. Apám és sok más, okosan gondolkodó ember érezte, hogy drága árat fizetünk majd a néhány ujjongó napért. Apám, ha éppen nem a fronton volt, csendesen végezte tovább hivatását. Közben Czapi Gyula püspök, későbbi egri érsek magához rendelte, s kántortanítói állást ajánlott fel neki Veszprémben. Apám hálás tisztelettel utasította vissza a meghívást. Ilyen ember volt ő egész életében: hűséges maradt családjához, nemzetéhez, elveihez, hivatásához, Istenéhez. Mint ha érezte volna, hogy maradnia kell. Sajnos hazánkban is súlyos következményei voltak a hitleri átokfutásnak. Hazánkat hosszú időre megszállták a szovjetek. „Jutalmul” kaptuk Rákosi rendelkezéseit, az iskolák államosítását. A tantermekből eltűnt a kereszt, furcsa marxista jelszavak helyettesítették. A fakultatív hitoktatásra jelentkezőket ávosok beszéltek le. A templomdombon a falu párttitkára figyelte a misére érkezőket. A tsz-be ávosok kíséretében pedagógusok agitálták a falu népét.

Apám fájó szívvel búcsúzott kántori állásától, de az iskolavezetést vállalta. Most érezte igazán, miért kellett lemondani a püspök által felajánlott karrierjéről. Most van szüksége tanítványainak arra, hogy Gárdonyi szellemében nevelje őket. „Hisz lelkük az én fehér papírom, én írom tele a tudás és emberség betűivel. És most van szüksége a falu népének okos, bölcs segítségre: A lámpás én vagyok. Világítok a sötétségben. Utat mutatok.” Örökös hűségéről hazájához, Istenéhez 1944-ben Kárpát-Ukrajnában szolgálatot teljesítő hadnagyként küldi verseit:

Tábortűz körül

Sötét árnyak ülnek a tábortűz körül. / Fenn a magas égen sok-sok csillag körül / csendesen beszél itt-ott egy árnyalak. / Meg-megigazítják az alvó parazsat. / Fel-fellángol a tűz kigyózó nagy lánggal, / megtelnek a szívek keserű honvágygal, / Félkönyékre borul egy-egy árnyalak. / Hangosan csapnak fel a nagy lángnyelvek, / Felszökik a vágy is égig érő lánggal / De lassan elcsitul a hamvadó parázssal.

Tábori mise

Egy-két kicsi fenyő, köztük deszka asztal / Két gyertya közt arany kehely fehér takaróval. / Megszóla a csengő, jön a tábori pap. / Fiala és erős, szép, katonás alak. / Búgó baritonján száll Isten ígéje / Az ott álló kis katonák megtépett szívébe / Száll az ének, tart a mise, áhitat van itten / Imádkozik minden vitéz őszinte nagy hittel. / Áldást oszt a lelkiatya felszentelt kezével / aki itt volt, megnyugodva távozik el.

N. E.

„A Biblia Éve” kiállítás

„A Biblia Éve” címmel kiállítás nyílt Veszprémben a Gizella Királyné Múzeumban (Vár u. 35.). A kiállítást dr. Márfi Gyula érsek atya nyitotta meg 2008. május 1-jén.

Bibliakörünk néhány tagja június 11-én megtekintette a kiállítást. XVI. századi fametszeteket, Albrecht Dürer alkotásait, XV–XVII. századi bibliákat, valamint különböző textileket és ötvöstárgyakat csodálhattunk meg a tárlaton. Mindenkinnek nagyon tudjuk ajánlani!

A kiállítás október 15-ig, kedd kivételével mindennap 10 és 17 óra között látogatható.

2008: a Biblia éve

Mi a Biblia? Hogyan olvassuk?

– Biblia: Föníciai eredetű görög szó. „Hé biblos” eredetileg azt a növényt jelentette, amelynek rostjából a papírt készítették. A ráírt szöveget és magát a papírtekercset is to biblion-nak nevezték. Ennek többes száma: biblia = iratok, íráskok.

– Szentírás: Az előbbi görög szó, a biblia fordítása. Maga az Úr Jézus és a tanítványok is gyakran emlegetik összefoglaló néven „Mózeset és a prófétákat”: „íráskoknak”. Pl. Lk 24,25–27.

– Ó- és Újszövetség: A Bibliát úgy is fel lehet fogni, mint Istennek az emberekkel kötött szövetségének történetét. Szövetség héberül: berit. Az Ószövetség lényegét, annak ígétét, majd pedig megkötését Mózes második könyve (Kivonulások k.) 19. és 24. fejezete írja le. Az új szövetséget, annak megkötését az evangélisták (Lk 22,20) és Szent Pál örökíti meg (1Kor 11,25).

– Ó- és Új Testamentum: A testamentum „végrendeletet” jelent, amely a végrendelezőnek utolsó és megmáshatatlannak akarata tartalmazza, amely szerint örökül hagyta reánk szeretetének legnagyobb jeleit: az Eucharisziát, az Egyházat, Szentlelket. Hogyan lett héber beritből, szövetségből „végrendelet”? Az ószövetségi görög hetvenes fordítás a beritet diathékével fordítja, ami már nem annyira szövetséget, mint végrendeletet jelent. A latin Vulgata fordítója aztán ezt az értelmet vette, és így testamentummal fordította a diathékét.

– A hívő ember számára a Biblia Isten szavát, a kinyilatkoztatást jelenti. Erről a kinyilatkoztatásról magának a Bibliának szavai győznek meg bennünket. Néhány példa: „Először is azt értsétek meg, hogy az írásnak egyetlen jövődölése sem származik önkényes értelmezésből. Hisz sohasem keletkezett jövődölés emberi akaratból, hanem mindig csak a Szentlélektől sugalmazva beszéltek, Isten megbízottaiként a szent emberek” (Pét 1,20–21). „Most azért menj el, és írd föl egy táblára, jegyezd föl egy könyvbe, hogy megma-

radjon az eljövendő időkre, bizonyoságul mindörökre” (Iz 30,8). És amikor Jeremiás próféta iratait a király elégetti, az Úr gondoskodik arról, hogy újból leírassa Jeremiással az előbbi könyvtekercsnek tartalmát (Jer 36,27–28).

Hogyan olvassuk a Bibliát?

Még a hívő ember is kétféleképpen közelíti a Bibliához. Vagy a tudományos kutatás igényével, vagy pedig lelki céllal, azért, hogy a Szentírás olvasásával lelki életét táplálja. A következőkben néhány olvasási módot közlünk, amit lelki szükségletünk szerint fölvaltva alkalmazhatunk.

a/ Olvassuk úgy, mint minden más jó könyvet, folyamatosan, passzív módon engedve ránk hatni az események és gondolatok által keltett jó érzéseket és lelki megmozdulásokat. Engedjük hatni magunkra úgy, mint egy jó filmet vagy színdarabot. Elsősorban a történelmi könyvek alkalmasak az ilyen folyamatos olvasásra. Ilyenkor 2-3 fejezetet lehet egyszerre olvasni.

b/ Olvassuk meg-megszakítva, reflektálva, ízlelgetve egy gondolatot, szót, mondatot. Jezsuita novíciusok mindennapi lelki olvasmányul szánt könyvében, a Rodericiusban olvassuk a következő szép hasonlatot erre a reflektáló olvasási módra: mint ahogy a kis madár issza a vizet, egy-egy cseppet vesz a csőrébe, aztán az égre tekint és lenyeli a cseppet, majd újra lehajol egy újabb csepp vizért... Az ilyen olvasási módra főleg a tanító részek alkalmasak, Példabeszédek, Bölcsesség könyve, Szent Pál levelei stb.

c/ Olvassuk elmélkedve, egy-egy rövid, de egységes szakaszt kiválasztva. Pl. Jézusnak egy-egy csodáját, vagy a hegyi beszédből, a példabeszédből egyet-egyét. Ilyenkor három dologra ügyeljünk:

- mit mond a szöveg önmagában (mi a szöveg összefüggése, előtte, utána), a szerző mit akart mondani, közölni az olvasóval (ilyenkor feltétlenül olvassuk el a jegyzeteket is);

- milyen hitigazságokat vagy erkölcsi tanítást tartalmaz;

- mit mond nekem a szöveg, milyen gondolatokat sugall a Szentlélek a szövegen keresztül, esetleg olyasmint is, ami nincs is összefüggésben magának a szerzőnek szándékával...

Az egyéni alkalmazásnál iparkodjunk ún. „lelki devizákat” szerezni a Bibliából. Pl. „Ha a jót elfogadjuk Isten kezéből, miért nem fogadjuk el a rosszat is” (Jób 2,10). „Ennek az életnek szenvedései nem mérhetők az eljövendő dicsőséghez” (Róm 8,18). „Akit az Úr szeret, azt megfenyíti” (Zsid 12,6). Ilyen lelki deviza volt Xavéri Szent Ferenc számára az, amivel megtérítette őt Loyolai Szent Ignác azzal, hogy mindennap elmondta neki a Biblia szövegét: „Ferenc, Ferenc, mit használ az embernek, ha az egész világot is megnyeri, de lelkének kárát vallja” (Mt 16,26). Később Szent Ferencnek volt egy másik lelki devizája is: „Uram, adj nekem lelkeket, a többit vedd el!” (Ter 14,21)

d/ Elemző-áttekintő olvasás: Kiválasztok egy-egy fogalmat a név- és tárgymutató alapján, amely az általános tartalomjegyzék előtt található, és annak alapján végignézem az összes szentírási helyet, amelyre a tárgymutató utal. Pl. kiválasztom ezt a szót: öröm – mit mond a Biblia az örömről; milyen szentírási szövegek jutnak eszembe e szó kapcsán.

e/ Játékos olvasás: Becsukott szemmel kinyitni a Bibliát, és rámutatni egy szövegre. Főleg gyermekek között, családban, kis közösségben...

Mennyi időt fordítsunk egy alkalommal a Biblia olvasására?

– 15-20 percet. Ha lehet, naponként vagy legalább hetenként. Közös bibliaolvasás a családban vasárnaponként, családi ünnepeken!

Milyen részleteket válasszunk ki a Bibliából olvasásra?

a. lelki szükséglet szerint

b. a liturgikus évnek megfelelően

c. fölvaltva Ó- és Újszövetséget, történelmi és tanítói részeket

(részletek P. Bálint József SJ
lelkigyakorlatos előadásából)

Kezdődik a Szent Pál-év

XVI. Benedek pápa Szent Pál-évet hirdetett 2008. június 28-tól 2009. június 29-ig az apostol születésének 2000. évfordulója alkalmából.

Szent Péter és Pál apostolok ünnepeiben ebben az esztendőben különös figyelemmel és szeretettel fordulunk a nemzetek apostola, Szent Pál felé, aki 2000 éve született. Az apostolok közül az ő életéről és jellemvonásairól tudunk a legtöbbet. Tarsusban született, Benjamin törzséhez tartozó zsidó családban, római állampolgárként. Ifjúkorában komoly vallási nevelést kapott. A farizeusi hagyományokat Jeruzsálemben a híres rabbtól, Gamálieltől sajátította el.

Jézust valószínűleg sohasem látta földi működése idején, de a megszületett fiatal keresztény egyháznak elszánt üldözője lett, és jelen volt Szent István diakónus megkövezésénél. A főtámadt Jézus megjelent neki a Damaszkuszba vezető úton. Ekkor Jézus kinyilatkoztatta neki a keresztény hit igazságait, és kijelölte különleges szerepét a pogányok térítésében. Ettől kezdve egész életét Krisztus szolgálatának szentelte. Szent Péterrel megismerkedve jóváhagyást kapott apostoli munkájához. Kirajzolódiaként előttünk három missziós útja Kis-Ázsiában, Görögországban és Macedóniában. Részt vett az Anyaszentegyház első apostoli zsinatán, amely nagy jelentőségű volt, mert döntése alapján a zsidó vallási törvények többé nem kötelezték a pogányságból megtért keresztényeket. Ezután az Egyház nagy lendületet vehetett a pogányok keresztény hitre térítésében.

Azt is tudjuk Szent Pál életéről, hogy Jeruzsálemben letartóztatták, börtönbe zárták, majd Rómába küldték, mert római állampolgárként fellebbezett a császárhoz. Ottani házi őrizetéből kiszabadulva a hagyomány szerint az akkor ismert világ végső határáig, a mai Spanyolországig is eljutott, majd ismét börtönbe került, és a Néró-féle keresztényüldözés vértanúja lett. Ez a Krisz-

tus születése utáni 67. évben történt, egy napon Szent Péter apostol vértanúhalálával.

Mi maradt ránk gazdag örökségből? Az általa alapított egyházközségek a történelem viharaiiban felmorzsolódtak, de a hozzájuk intézett levelei örök időszerűséggel tanítanak bennünket, mai keresztényeket is. Fennmaradt életének példája is: Krisztus iránti mérhetetlen szeretete, amellyel a vértanúságot is vállalta, és ezáltal lett a hithirdetésnek, az evangelizációnak égi pártfogója.

Szent Pál évében elmélkedjünk gyakrabban hozzánk szóló tanításáról és intelmeiről, amelyek nem mindig könnyen érthetőek, hiszen Krisztus felfoghatatlan gazdagsága (vö. Ef 3,8) egy élethosszig tartó úton vezet, míg el nem jutunk a teljes megértésre (vö. Kol 2,2). Maga az apostol írja világhíressé lett szeretethimnuszának végén: „Ma még csak tükörben, homályosan látunk, akkor majd színről színre” (1Kor 13,12). Amit azonban megvalósíthatunk és a legmagasztosabb úton vezet bennünket, az a szeretet. Az az erény, amely egyszerre földi és mennyei, emberi és isteni, ideig való és örök.

MKPK Sajtóiroda

Szent Pál születésének kétezredik évfordulója alkalmából nyerhető különleges búcsúk

1. Minden egyes bűnbánó hívő számára, aki méltó módon megtisztult a gyónás szentsége által és részesült a szentáldozásban, továbbá vallásos lélekkel zarándok módjára meglátogatta Rómában a falakon kívüli Szent Pál pápai bazilikát, és imádkozott a szentatya szándékára, megadatik a teljes búcsú, azaz a bűneinek ideig tartó büntetésétől való szabadulás, mivelhogy elnyerte a bűnök szentségi bocsánatát, és megszabadult a bűnök miatti hiányosságoktól.

A teljes búcsút a keresztény hívek elnyerhetik saját maguk számára, továbbá

az elhunytak számára, mindahányszor teljesítik az előírt feltételeket, ugyanakkor érvényes az a kikötés, hogy a teljes búcsú csak naponta egyszer nyerhető el. Amikor e szent látogatások alkalmával az imák az Úrhoz emelkednek, és a hívek bensőséges módon buzdítást éreznek arra, hogy Szent Pál emlékét tisztelettel ápolják, a következőket kell betartani: a hívek, akik személyes imáikat a legszentebb Oltáriszentség előtt felajánlják, mindenki a maga lelkülete szerint ajánlja fel bűneinek megvallását, továbbá imádkozzon el egy miatyánkot és egy hiszekegyet, majd ehhez kapcsolja hozzá a Boldogságos Szűz Mária és Szent Pál apostol tiszteletére mondott fohászokat. Ezt a vallásos cselekményt lélekben egyesítse a Szent Péter főapostol iránti tisztelettel is.

2. A különböző helyi egyházak keresztény hívei, akik teljesítik az alapvető búcsúi előírásokat (szentgyónás, szentáldozás és a szentatya szándékára végzett ima) úgy jutnak hozzá a teljes búcsúhoz, hogy szívükből ki-zárnak minden bűnös vonzódást, és a népek apostolának tiszteletére a Szent Pál-év kezdetekor vagy befejezésekor bemutatott vallásos szertartáson áhítatos lélekkel részt vesznek bármely szent helyen, vagy a Szent Pál-év során azokon a helyeken, amelyeket a helyi ordinárius erre a célra kijelöl, továbbá a Szent Pál tiszteletére szentelt helyeken, vagy mindazokon a helyeken, amelyeket a helyi ordinárius a hívek üdvösségére a célból kijelöl.

3. Akik betegség vagy más komoly ok miatt akadályoztatva vannak, szintén a bűnnel való teljes szakítás szándékával, és azzal az elhatározással, hogy mihamarab lehetségessé válik, teljesítik a búcsúhoz szükséges feltételeket, szintén részesülhetnek a teljes búcsúban, ha lélekben bekapcsolódnak egy olyan jubileumi szertartásba, amelyet Szent Pál tiszteletére mutatnak be, továbbá felajánlják imáikat és szenvedéseiket a keresztények egységéért. Hogy könnyebben hozzá lehessen jutni e mennyei javakhoz, a lelkipásztorok, akik az illetékes egyházi hatóság felhatalmazásával rendelkeznek, szükséges lélekkel álljanak a hívek rendelkezésére.

Ellenőrzői beírások

1. A gyerek ellenőrző könyve negyedik éve nincs aláírva. Kedves Szülő, nem tud írni? (Osztályfőnök)

Nem. De hát nem emlékszik rám, tanár úr? Az ön tanítványa voltam! (Szülő)

2. Kedves szülő! Ha megígéri, hogy nem hiszi el mindazt, amit a fia az iskoláról mesél, én cserébe nem hiszem el, amit ő az otthoni eseményekről mond. (Tanár)

3. Figyelmeztetés után is rágja a földgömböt a gyerek. Újból figyelmeztetem. (Tanár)

Amennyiben a földgömbre még szükség van, próbálkozzanak süteménnyel! (Szülő)

4. A magyarórán háromszor szoltam rá, hogy ne bontsa a a falat! Kérem fölészetre vinni! (Tanár)

Már volt. Ott is kibontotta a falat. (Szülő)

A KARITÁSZ FELAJÁNL

- korrepetálást matematikából, illetve informatikából.
- 1 db félautomata mosógépet,
- 1 db régi típusú palackos gáztűzhelyt (palack nélkül)

Érdeklődni lehet a 88/327609-en (plébánia) hétfőtől péntekig 9-12-ig.

Kérjük, akiknek nincs ugyan szüksége a felajánlott tárgyakra, de tud a környezetükben olyanról, akinek szüksége lehet valamelyikre, ajánlja neki! KÖSZÖNJÜK, hogy segítenek örömet okozni, szükségét enyhíteni.

Imádkozzunk értük...!

...mert a keresztségben újjászülettek: *Back Enikő, Huber Ádám, Kalocsai Borbála, Négyesi Zsolt és Négyesi Ákos* május 31-én, *Srégel Lajos és Vukics Nikoletta* június 7-én, *Tóth Liána Írisz* június 8-án, *Kovács Dóra, Simon Márton és Simon Ágnes* június 15-én, *Jäger Gellért János* június 22-én, *Csalló Levente Imre és Kerékgyártó Zsófia* június 29-én.

...mert az örök hazába költöztek: *Müller Istvánné Angeli Ilona* (58 éves) május 27-én, *Kovács Györgyné Horváth Mária Erzsébet* (65 éves) május 30-án, *Szalay József* (74 éves) június 7-én, *Bozsi Ferencné Babos Katalin Julianna* (79 éves) június 8-án, *dr. Kemény György* (79 éves) június 8-án, *Ernyes Józsefné Pilbál Rozália* (81 éves) június 10-én, *Sámpár Ferencné Szabó Erzsébet* (76 éves) június 19-én.

Hírek és események

Az imaapostóság szándékai júliusra:

Általános: Hogy növekedjék azok száma, akik a keresztény közösségnek önkéntesként nyújtanak nagylelkű és készséges szolgálatot.

Missziós: Hogy az ifjúsági világtalálkozó az ausztráliai Sydneyben felgyújtsa a fiatalokban az isteni szeretet tüzét, és egy új emberség reményének magvetőivé tegye őket.

Az imaapostóság szándékai augusztusra:

Általános: Hogy az emberiség tisztelje Istennek a világra vonatkozó teremtését, és így egyre inkább tudatára ébredjen annak, hogy a teremtett világ Isten nagy ajándéka számunkra.

Missziós: Hogy a karizmák figyelmes megkülönböztetésével és a lelki, kulturális képzés erősítésével segítsük Isten egész népét válaszolni az életszentségre és a misszióra szóló közös meghívásra.

Július 11. **Szent Benedek** apátnak, Európa fővédősztentjének az ünnepe.

Július 23. **Szent Brigitta** szerzetesnőnek, Európa társvédősztentjének az ünnepe.

Július 25. **Szent Jakab** apostol ünnepe.

Július 26. **Szent Annának**, főegyházmegyénk védősztentjének az ünnepe.

Augusztus 6. **Urunk színeváltozásának** az ünnepe.

Augusztus 9. a Keresztről nevezett Szent Terézia Benedikta (**Edith Stein**) szűz és vértanúnak, Európa társvédősztentjének az ünnepe.

Augusztus 15. Szűz Mária mennybevitelének az ünnepe (**Nagyboldogasszony**). **Kötelező ünnep!**

Augusztus 20. **Szent István királynak**, Magyarország fővédősztentjének az ünnepe.

Augusztus 31-én tartják a **terménybetakarítási hálaadást**.

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangelium
júl. 13.	Iz 55,10-11	Róm 8,18-23	Mt 13,1-23
júl. 20.	Bölcs 12,13.16-19	Róm 8,26-27	Mt 13,24-43
júl. 27.	1Kir 3,5.7-12	Róm 8,28-30	Mt 13,44-52
aug. 3.	Iz 55,1-3	Róm 8,35.37-39	Mt 14,13-21
aug. 10.	1Kir 19,9a.11-13a	Róm 9,1-5	Mt 14,22-33
aug. 17.	Iz 56,1.6-7	Róm 11,13-15.29-32	Mt 15,21-28
aug. 20.	Péld 4,10-15.18-27	Ef 4,17-24	Mt 7,24-29
aug.24	Iz 22,19-23	Róm 11,33-36	Mt 16,13-20
aug. 31.	Jer 20,7-9	Róm 12,1-2	Mt 16,21-27
szept. 7.	Ez 33,7-9	Róm 13,8-10	Mt 18,15-20

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 650 példányban

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: Tóth Gyula plébános

A szerkesztőség címe:

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

A szerkesztőség vezetője: Demény Anna

Szerkesztők: Lakóné Adonyi Krisztina,
Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Lapzárta: minden hónap 20-án